



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **Albert Česká republika, s.r.o.**, IČ 44012373
sídlem Radlická 520/117, 158 00 Praha 5
zastoupené advokátkou Mgr. Renatou Hrdličkovou Fíkovou
sídlem Medunova 2947/1, 155 00 Praha

proti

žalovanému: **Česká obchodní inspekce**
sídlem Štěpánská 796/44, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2024, č. j. ČOI 15064/24/O100/H1/Št

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí inspektorátu České obchodní inspekce Jihomoravského a Zlínského (dále jen

„inspektorát“) ze dne 10. 10. 2023, č. j. ČOI 120814/23/3000/R/Jur (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Jím byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 24 odst. 7 písm. a) a písm. l), § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále také „ZOS“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 400 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, zejména v jakém je mu vytýkáno porušení § 12a ZOS, čímž měla být naplněna skutková podstata přestupku dle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném posouzení § 12a ZOS, a je proto nezákonné. Svou argumentaci shrnul do následujících devíti žalobních bodů.

1. K neexistenci povinností

5. Žalobce namítá, že nebyl povinen vztahovat procentuální výši slevy primárně k nejnižší ceně, jak nesprávně dovozuje žalovaný. Takovou povinnost nestanovuje žádný právní předpis. Stejně tak žádný právní předpis nestanovuje bližší podmínky pro uvedení informace o nejnižší ceně, zejména velikost písma. Nebyl proto povinen uvést informace o nejnižší ceně výrazněji než informace o běžné ceně. Z jazykového výkladu § 12a ZOS vyplývá, že žalobce povinnost dle něj splnil už jen tím, že u zlevněného výrobku řádně uvedl informaci o nejnižší ceně. Dále je z jazykového výkladu tohoto ustanovení zřejmé, že procentuální vyjádření slevy nemusí být uvedeno ve vztahu k nejnižší ceně. Není zakázáno uvádět jiný referenční údaj než nejnižší cenu a vztahovat k němu procentuální výši slevy, což uznává i žalovaný (viz str. 12 napadeného rozhodnutí). Způsob uvedení informace o nejnižší ceně není blíže upraven, je proto nutné dodržovat pouze obecná pravidla poskytování informací spotřebitelům. Ta žalobce respektoval, což nerozporuje ani žalovaný. Je možné uvést informace o jiném referenčním údaji výrazněji než informace o běžné ceně, jelikož právní předpisy takový postup nezakazují.
6. Žalovaný povinnost uvádět procentuální vyjádření slevy primárně z nejnižší ceny a uvádět informace o nejnižší ceně dovozuje z výkladových pokynů ke směrnici Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli (dále jen „Směrnice“) vypracované Evropskou Komisí. Pokyny však nejsou pramenem práva. K tomu žalobce cituje čl. 23 Metodických pokynů pro zajišťování prací při plnění legislativních závazků vyplývajících z členství České republiky v Evropské unii. Dále se pokyny vztahují ke Směrnici, u níž samotné je vyloučen přímý účinek ve vztahu k soukromým subjektům včetně žalobce. I pokyny ale výslovně umožňují uvádět jinou referenční hodnotu než nejnižší cenu a vztahovat k ní výši poskytnuté slevy, což je uvedeno i na str. 12 napadeného rozhodnutí. Ani pokyny blíže neupravují způsob uvedení informace o nejnižší ceně (velikost písma, výraznější písmo).
7. Ani na základě teleologického výkladu nelze dovodit existenci povinností, za jejichž nesplnění je sankcionován. Účelem § 12a ZOS je seznámit spotřebitele u zlevněných výrobků s nejnižší cenou, což vyplývá i z napadeného rozhodnutí (viz str. 11) a z důvodové zprávy k novele ZOS. Tuto povinnost žalobce splnil. Nad rámec právních předpisů k nejnižší ceně vyjádřil i procentuální výši slevy. Spotřebitel tak mohl snadno zjistit, jaká byla nejnižší cena a jaká je výše slevy vzhledem k nejnižší ceně. Porovnáním poskytnutých informací o nejnižší ceně a běžné ceně mohl spotřebitel zjistit, jestli cena daného výrobku byla uměle navýšena. Průměrný spotřebitel se tedy nemohl domnívat, že běžná cena je ve

skutečnosti nejnižší cenou, kdy nejnižší cena byla na cenovce výslovně označena. Je proto zřejmé, že jiná cena nejnižší cenou být nemohla.

8. S ohledem na stanovení povinnosti informovat o nejnižší ceně s účinností od 6. 1. 2023, se nemůže jednat o zavedenou cenovou komunikaci, na kterou je spotřebitel zvyklý – což ostatně uznává sám žalovaný na str. 12 napadeného rozhodnutí. Spotřebitel proto nemohl primárně předpokládat, že výrazněji uvedená cena je nejnižší cenou, kdy se jedná o nově zavedenou povinnost. Zákonodárci přitom nic nebránilo výslovně vymezit bližší požadavky na způsob cenové komunikace, pokud by takové pravidlo zamýšlel zavést.
9. Ani z hlediska systematického výkladu nelze dovodit povinnost uvádět informace o nejnižší ceně určitým způsobem. Pokud takovou povinnost ZOS ani jiný právní předpis nestanoví, bylo to úmyslem zákonodárce. Jinak by způsob uvedení informací blíže reguloval, jako učinil v řadě jiných případů (minimální velikost a font písma, barva textu a podkladu, zarovnání textu a umístění sdělení). Je proto na uvážení žalobce, jakým způsobem informace o nejnižší ceně sdělí, přičemž je korigován pouze obecnými požadavky právních předpisů, které však dodržuje.
10. Žalobce již v odvolání namítal neexistenci povinnosti vztahovat výši slevy k nejnižší ceně i neexistenci bližších podmínek sdělení informace o nejnižší ceně. Žalovaný pouze zopakoval argumentaci prvostupňového orgánu, aniž by se k argumentům žalobce blíže vyjádřil. Neodkázal na žádný právní předpis, který tvrzené povinnosti žalobci ukládá. V tomto ohledu je napadené rozhodnutí odůvodněno nedostatečně a je nepřezkoumatelné.
11. Žalovaný nepřipustně dotváří právo v rozporu s obecnou zásadou subsidiarity vyplývající z § 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní a porušuje ústavně zakotvenou zásadu legální licence uvedenou v čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Dle čl. 4 odst. 1 Listiny mohou být povinnosti ukládány pouze na základě zákona, nikoli na základě nepodložené úvahy kontrolního orgánu.
12. Žalobcův výklad § 12a ZOS je správný. I pokud by bylo možné připustit správnost výkladu zastávaného žalovaným, dle zásad *in dubio pro libertate*, *in dubio mitius* a *in dubio pro reo* je třeba upřednostnit výklad práva ve prospěch žalobce jako soukromého subjektu.

2. K nenaplnění formální stránky přestupku

13. Jednání žalobce není přestupkem, neboť zde chybí znak protiprávnosti. Není-li splněna podmínky protiprávnosti, není naplněna formální stránka přestupku dle § 24 odst. 7 písm. l) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále také „zákon o odpovědnosti za přestupky“). K tomu žalobce cituje § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky a komentářovou literaturu.

3. K nenaplnění materiální stránky přestupku

14. Jednání nenaplnňuje materiální znak přestupku dle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky, tj. společenskou nebezpečnost. Z nezávislého zákaznického průzkumu jednoznačně vyplývá, že zákazníci informaci o nejnižší ceně nepovažují za podstatnou, ale preferují informace o běžné ceně. Tímto průzkumem se žalovaný nezabýval dostatečně. Dále nesprávně uvádí, že žalobce klamal spotřebitele ohledně výše slevy. Toto tvrzení je však zjevně nepravdivé, jelikož spotřebitelé měli k dispozici veškeré informace požadované právními předpisy včetně informace o nejnižší ceně. Cenová komunikace byla pro spotřebitele srozumitelná. O absenci jakékoliv společenské škodlivosti jednání svědčí též

skutečnost, že žalobce neneviduje jediný případ, kdy by se zákazník proti způsobu cenové prezentace výrobků ohradil.

4. K případnému zproštění odpovědnosti

15. Žalobce na základě shora uvedeného považuje za zřejmé, že přestupek nespáchal, resp. ani nemohl spáchat. Pro případ, že by soud dospěl k opačnému závěru, s odkazem na § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky uvádí, že za přestupek neodpovídá, protože jsou dány důvody pro zproštění odpovědnosti. Žalobce v době před účinností zákona aktivně poptával odpovědi na výkladové nejasnosti, účastnil se odborných debat i kulatých stolů a slevovou komunikaci nastavil dle svého nejlepšího vědomí za současného širokého informování svých zákazníků. Novela ZOS, kterou byl do zákona přidán § 12a, nabyla účinnosti pouhý měsíc po vyhlášení ve Sbírce zákonů. Přizpůsobení slevové komunikace novým požadavkům zákona představuje přitom finančně i časově náročný proces. S jeho realizací proto bylo třeba započít ještě v průběhu legislativního procesu, neboť samotná legisvakanční lhůta o délce 30 dnů objektivně nepostačovala. Žalobce se proto včas snažil získat, mimo jiné i od žalovaného, ucelené výkladové stanovisko k § 12a odst. 1 písm. a) ZOS. Žalobci však i přes jeho opakovanou snahu byly poskytnuty pouze základní informace, ze kterých nebylo možné dovodit, jak by měl nově zaváděnou povinnost promítnout do stávající cenové komunikace, aby ji žalovaný považoval za souladnou s právními předpisy. Žalobce vynaložil maximální možnou snahu, kterou bylo možné požadovat, aby zajistil vhodné úpravy slevové komunikace řádně a včas.

5. K trvajícím přestupkům

16. Vytýkané jednání měly správní orgány posoudit jako trvalý přestupek. V § 12a ZOS je použit nedokonavý vid slovesa „poskytuje“, což nasvědčuje trvajícím deliktu. K tomu žalobce cituje § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky, komentářovou literaturu a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, publikovaný ve sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1338/2007 Sb. NSS., a ze dne 20. 10. 2016, č. j. 3 As 205/2015-29.
17. Žalobce uvádí, že po účinnosti novely ZOS zavádějící povinnost dle § 12a zvolil určitou cenovou komunikaci co se týče umístění a velikosti zobrazení nejnížší a běžné ceny. Tuto cenovou komunikaci udržoval ve všech svých provozovnách a ohledně veškerého sortimentu stejně. Žalovaný sám v napadeném rozhodnutí přiznává, že žalobce se (údajně) dopouští zcela totožných porušení, za které je sankcionován.
18. Obdobně postupovala Česká obchodní inspekce v případě Sapeli, kde uvedení několika tisíc dveří dvou různých typů na trh bez určení shody autorizovanou osobou posoudila jako jeden přestupek (jak vyplývá z popisu skutku uvedeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2024, č.j. 4 As 128/2022-79). Pokud by Česká obchodní inspekce aplikovala stejný postup na výše posuzovaný případ, mělo by se jednat minimálně o 2 přestupky (z důvodu dvou různých typů dveří).

6. K nepřiměřené výši pokuty

19. Žalobce namítá, že uložená výše pokuty je nepřiměřená. K tomu uvádí následující důvody:
- Je nejednoznačné, zda závazné právní předpisy skutečně ukládají povinnosti, za jejichž nesplnění žalovaný žalobce sankcionuje.
 - Cenová komunikace žalobce není způsobila klamat spotřebitele.

- Žalovaný neposkytl potřebnou součinnost k přenastavení cenové komunikace s ohledem na nově zavedenou povinnost uvádět informace o nejnižší ceně.

- Povinnost uvádět informace o nejnižší ceně byla do právního řádu zavedena s nepřiměřeně krátkou legisvakanční lhůtou.

20. Žalovaný též jako přítěžující okolnost hodnotí to, že údajné porušení § 12a ZOS bylo zjištěno při pěti kontrolách. Tuto skutečnost však nelze klást k tíži žalobci.
21. Cenová komunikace žalobce je centrálně nastavena, a je proto zcela totožná na všech prodejnách, což je skutečnost, s níž byl žalovaný opakovaně seznámen v procesních podáních. Proto i kontrolní zjištění včetně případných nedostatků musí být stejná napříč celou prodejní sítí. Žalobce však při centrálním nastavování cenové komunikace jednal v dobré víře v to, že postupuje zcela v souladu s právními předpisy. Vzhledem k tomu, že žalovaný nepřihlédl k uvedeným okolnostem jako k okolnostem polehčujícím a centrální nastavení cenové komunikace nesprávně vyhodnotil jako přítěžující okolnost, žalobce žádá soud, aby nepřiměřeně vysokou pokutu snížil.

7. K průzkumu veřejného mínění

22. Žalobce poukazuje na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále též jen „SDEU“) ze dne 16. 7. 1998 ve věci C-210/96, Gut Springenheide GmbH a Rudolf Tusky proti Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt -Amt für Lebensmittelüberwachung. SDEU připustil, že v případě obtíží s posouzením klamavé povahy jednání podnikatele je vhodné provést průzkum veřejného mínění či znalecký posudek pro účely posouzení toho, jak velká část spotřebitelů vnímá praxi jako nekalou. Tento přístup pak potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 7. 2022, č. j. 6 As 186/2021-28.
23. Žalovaný měl vzít žalobcem předložený průzkum veřejného mínění v potaz minimálně při úvahách o výši sankce a společenské nebezpečnosti vytýkaného jednání a dále též při posuzování splnění materiální stránky skutkové podstaty přestupku. Klamavost cenové komunikace je totiž třeba posuzovat právě z hlediska spotřebitelů. Pokud pro spotřebitele není cenová komunikace klamavá, nelze její klamavost dovodit pouze na základě ojedinelého a nepodloženého názoru žalovaného. Správní orgány se nedostatečně vypořádaly s průzkumem veřejného mínění, přitom v posuzovaném případě existuje sporný výklad národní právní úpravy. Žalovaný se dovolává pokynů Komise, které jako sekundární právo EU, nebyly řádně implementovány do národního právního řádu, a žalobce nenechává jediný případ, kdy by kontrola ze strany žalovaného byla zahájena na podnět spotřebitele, ale kontroly jsou zahajovány z úřední povinnosti.

8. K procesním vadám řízení

24. U žalobce bylo dle jeho interní evidence v roce 2023 provedeno celkem 129 kontrol různých oblastních inspektorátů zaměřujících se na kontrolu dodržování § 12a ZOS. Dle judikatury platí, že z důvodu zásady procesní ekonomie by ke společnému řízení měla být spojena řízení vedená před jinými místně příslušnými správními orgány, pokud jsou podobná z hlediska skutkového stavu a pokud spolu úzce souvisejí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017-62). Přestože žalobce navrhoval spojení všech souvisejících řízení již v odvolání, žalovaný se k této námitce nevyjádřil, ani řízení ke společnému řízení nespojil. Velké množství řízení o téže věci přitom žalobce i žalovaného administrativně i ekonomicky nadměrně zatěžuje, aniž by vedení společného řízení vylučoval jakýkoliv legitimní důvod. Společné řízení by navíc umožnilo dle absorpční

zásady udělit jedinou sankci. Nevedení společného řízení o všech skutkově totožných věcech, jejichž podstata tkví v systémovém nastavení slevové komunikace napříč působnostmi všech inspektorátů, je procesní vadou, je v rozporu se zásadami procesní ekonomie a šetření práv účastníků řízení a zakládá důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

9. K nedostatečnému odůvodnění rozhodnutí

25. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami. Konkrétně neuvedl, z jakého právního předpisu dovozuje povinnost vztahovat výši slevy primárně k nejnižší ceně a uvádět informace o nejnižší ceně určitým způsobem. Dále neuvedl žádnou existující povinnost, kterou by žalobce porušil a není tak zřejmé, z čeho dovozuje, že jednání je protiprávní. Žalovaný se blíže nezabýval společenskou škodlivostí jednání, okolnostmi zprošťujícími žalobce odpovědnosti za přestupek, polehčujícími okolnostmi při stanovení výše pokuty a spojením souvisejících řízení do společného řízení.

Návrh na položení předběžných otázek

26. Čl. 6a, ani jiné ustanovení Směrnice, obdobně jako § 12a ZOS, nestanoví, že u zlevněných výrobků musí být uvedeno procentuální vyjádření slevy vzhledem k nejnižší ceně, a nestanoví ani způsob uvedení informace o nejnižší ceně (velikost písma, zvýraznění). Směrnice je nejednoznačná, což způsobuje nejednoznačnost ZOS. Proto žalobce navrhuje položit SDEU předběžné otázky týkající se výkladu čl. 6a Směrnice.
27. V podání ze dne 16. 4. 2025 žalobce setrval na své žalobní argumentaci ohledně trvajících přestupku, vedení společného řízení a aplikace absorpční zásady. Namítá, že posuzování možného porušení § 12a ZOS totožným jednáním, které je nevyhnutelným důsledkem centrálně nastavené slevové komunikace, v mnoha samostatných řízeních porušuje zásadu *ne bis in idem* (žalobce je opakovaně trestán za jedno totožné jednání) a absorpční zásadu.
28. V podání ze dne 19. 1. 2026 žalobce požádal o přerušení řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce upozorňuje, že u Ústavního soudu byla zahájena řízení vedená pod sp. zn. I.ÚS 73/26, III.ÚS 94/26, IV.ÚS 95/26 a III.ÚS 125/26. Předmětem řízení před Ústavním soudem je návrh na zrušení rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v související věci vycházející ze stejného skutkového stavu za účasti též účastníků. Výsledek řízení před Ústavním soudem bude mít přímý vliv na posouzení zákonnosti a ústavnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť právní hodnocení Ústavního soudu bude přímo dopadat i na tento případ. V zájmu procesní ekonomie a za účelem zajištění jednotného a ústavně konformního rozhodování žalobce navrhuje, aby soud řízení přerušil a s vydáním rozhodnutí v této věci vyčkal do doby, než bude příslušná otázka Ústavním soudem vyřešena. K podání ze dne 19. 1. 2016 žalobce přikládá akceptační dopisy Ústavního soudu a ústavní stížnost, kterou žalobce domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15.11.2024, č. j. 55 A 7/2024-91, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2025, č. j. 10 As 260/2024-95, kterým Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost žalobce proti zmíněnému rozsudku Krajského soudu v Plzni.

III. Argumentace žalovaného

29. Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje podanou žalobou zamítnout, jelikož vznesené námitky považuje za nedůvodné.

30. K návrhu na předložení předběžných otázek poukazuje na věc C-330/23, Aldi Süd, řešenou SDEU, kde byly položeny předběžné otázky týkající se výkladu čl. 6a Směrnice.
31. Považuje napadené rozhodnutí za řádně odůvodněné a přezkoumatelné. Nesouhlasí s argumentací, že nebyly vypořádány veškeré odvolací námitky. Napadené rozhodnutí obsahuje ucelenou argumentaci na podporu závěrů správního orgánu. K tomu odkazuje na judikaturu správních soudů, jejichž závěry lze vztáhnout i na odůvodnění správních orgánů. Dále žalovaný podotýká, že nesouhlas s argumentací správního orgánu neznamena, že by se správní orgán s nějakou námitku nevypořádal.
32. Žalovaný argumentuje ke správnosti a zákonnosti svého výkladu § 12a ZOS, jak je popsán v napadeném rozhodnutí.
33. Uvádí, že si je vědom nezávaznosti pokynů, jak sdělil v napadeném rozhodnutí, přesto jsou cenným zdrojem informací a lze na ně odkazovat a vycházet z nich.
34. K naplnění materiální stránky přestupku v podrobnostech odkazuje na str. 14 a 15 napadeného rozhodnutí.
35. Dále žalovaný odmítá, že by byly dány důvody pro zproštění žalobce za daný přestupek podle § 21 odst. 1 zákona o přestupcích. Součinnost České obchodní inspekce byla nadstandardní. Od počátku bylo deklarováno, že Česká obchodní inspekce bude vycházet při výkladu § 12a ZOS z pokynů vydaných již dne 29.12. 2021 (srov. str. 16 napadeného rozhodnutí).
36. Žalovaný trvá na svém závěru, že jednání bylo jednorázovým úkonem spáchaným tím, že žalobce jako prodávající neinformoval spotřebitele o nejnižší ceně v souladu s § 12a ZOS. Tím vyvolal protiprávní stav, jehož udržování není vyžadováno. Rozhodující je tedy již vyvolání protiprávního stavu.
37. Výši uložené pokuty považuje žalovaný za řádně odůvodněnou a přiměřenou (viz str. 17 a 18 napadeného rozhodnutí).
38. K průzkumu veřejného mínění odkazuje na str. 13 a 15 napadeného rozhodnutí. Uvádí, že eviduje stížnosti spotřebitelů týkající se informování o slevách (viz str. 15 napadeného rozhodnutí). Vyjádření v odvolání svědčí o tom, že žalobce nedostatečně přizpůsobil používané cenovky nové právní úpravě a nevedl spotřebitele k tomu, aby výhodnost poskytované slevy posuzovali ve vztahu k nejnižší ceně. Pokud by byla nadále výhodnost poskytované slevy posuzována z jiných cen než z nejnižší ceny, postrádala by právní úprava svůj význam.
39. Žalovaný má za to, že nepochybil, kdy nepřistoupil k delegaci, popř. atrakci, jak požadoval žalobce (viz str. 15 napadeného rozhodnutí).

IV. První rozsudek

40. Krajský soud rozsudkem ze dne 28. 8. 2025, č. j. 30 A 30/2024-92, zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Jako důvodnou krajský soud shledal námitku žalobce, že se žalovaný nedostatečně zabýval otázkou aplikace absorpční zásady při ukládání pokuty. S ohledem na tuto skutečnost dospěl krajský soud také k závěru, že by bylo bezpředmětné, aby se zabýval žalobcem namítanou nepřiměřeností uložené pokuty a návrhem na její moderaci. Ostatní námitky krajský soud neshledal důvodnými.

41. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud výše zmíněný rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 30/2024-92 zrušil, a to rozsudkem ze dne 12. 12. 2025, č. j. 5 As 202/2025-41. Podle Nejvyššího správního soudu správní orgán prvního stupně nebyl oprávněn rozhodovat o přestupcích mimo svou územní působnost, tedy ani o nich vést společné řízení. Proto se žalobce nemůže úspěšně domáhat aplikace absorpční zásady vůči přestupkům, k jejichž projednání byl místně příslušný jiný správní orgán. Ostatní žalobcovy námitky nebyly předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu.

V. Posouzení věci krajským soudem

42. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žádná ze stran jednání nepožadovala. Soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
43. Krajský soud nejdříve vypořádá žalobcovy námitky, které směřují k samotnému skutku. Jedná se o námitky, které nebyly předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 12. 12. 2025, č. j. 5 As 202/2025-41, jak krajský soud zmínil výše. Krajský soud převezme vypořádání těchto námitek ze svého prvního rozsudku č. j. 30 A 30/2024-92. Toto vypořádání odpovídá také závěrům plynoucím z rozsudků Nejvyššího správního soudu, které se týkaly týchž účastníků řízení a takřka identických věcí (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2026, č. j. 7 As 51/2025-45, ze dne 28. 11. 2025, č. j. 7 As 50/2025-46, ze dne 20. 11. 2025, č. j. 6 As 36/2025-41, nebo ze dne 13. 11. 2025, č. j. 10 As 260/2024-95). Ze strany Nejvyššího správního soudu je zde tedy ustálený náhled na argumentaci žalobce. Krajský soud nemá důvod se od judikatury Nejvyššího správního soudu odchýlit.

K namítané neexistenci povinností a k návrhu na položení předběžných otázek

44. Žalobní námitky směřují proti přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l ZOS, dle něhož se prodávající dopustí přestupku mimo jiné tím, že informaci o ceně nebo slevě z ceny poskytuje spotřebiteli v rozporu s § 12 nebo § 12a ZOS. Dle § 12a odst. 1 písm. a) ZOS platí, že informace o slevě z ceny výrobku obsahuje informaci o nejnižší ceně výrobku, za kterou jej prodávající nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy.
45. Žalovaný má za to, že citované ustanovení ukládá povinnost při oznámení o snížení ceny zřetelně uvést i nejnižší cenu, za kterou byl daný výrobek nabízen a prodáván v období 30 dnů před slevou a současně sleva z této nejnižší ceny musí být zřetelně určena. Oproti tomu žalobce dovozuje, že ze znění § 12a odst. 1 písm. a) ZOS explicitně nevyplývá povinnost uvádět slevu z nejnižší ceny za posledních 30 dní.
46. Ustanovení § 12a bylo do ZOS vloženo v souvislosti s přijetím směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/2161 ze dne 27. 11. 2019, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES, 2005/29/ES a 2011/83/EU, pokud jde o lepší vymáhání a modernizaci právních předpisů Unie na ochranu spotřebitele. Z čl. 6a odst. 1 směrnice 98/6/ES vyplývá, že „*veškerá oznámení o slevě z ceny musí uvádět předchozí cenu, kterou obchodník uplatňoval po určité období před uplatněním slevy z ceny*“, a odst. 2 dodává, že „*předchozí cenou se rozumí nejnižší cena, kterou obchodník uplatňoval během období ne kratšího než 30 dnů před uplatněním slevy z ceny*.“

47. Rozsudek SDEU ze dne 26. 9. 2024 ve věci C-330-23 Aldi Süd poskytl výklad povinnosti podle čl. 6a směrnice 98/6/ES. Dané ustanovení musí být vykládáno v tom smyslu, že vyžaduje, aby sleva z ceny zboží, která je oznamována obchodníkem v procentní výši nebo ve formě reklamního sdělení, které má zdůraznit výhodnost cenové nabídky, byla určena na základě „předchozí ceny“, kdy touto „předchozí cenou“ se rozumí nejnižší cena, kterou obchodník uplatňoval během období ne kratšího 30 dnů před uplatněním slevy z ceny. Tím je současně poskytnut výklad § 12a odst. 1 písm. a) ZOS: procentní vyjádření slevy se musí vztahovat k nejnižší ceně, za kterou bylo zboží prodáváno za posledních 30 dní před jeho zlevněním.
48. K totožnému výkladu ustanovení § 12a odst. 1 písm. a) ZOS dospěl Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 15. 11. 2024, č. j. 55 A 7/2024-91, Krajský soud v Hradci Králové v rozsudcích ze dne 26. 2. 2025, č. j. 31 A 43/2024-86, č. j. 31 A 44/2024-78 a č. j. 31 A 45/2024-75, a Krajský soud v Ostravě v rozsudcích ze dne 27. 2. 2025, č. j. 25 Ad 5/2024-48, ze dne 3. 4. 2025, č. j. 25 Ad 15/2024-48 (ve věci totožných účastníků řízení) i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2025, č. j. 10 As 261/2024-64 (ve věci žalobce a Státní potravinářské a zemědělské inspekce). S jejich závěry ohledně výkladu § 12a ZOS se zdejší soud ztotožňuje a lze na ně v podrobnostech odkázat.
49. S ohledem na jednoznačný výklad § 12a ZOS zde není prostor pro uplatnění žalobcem namítané zásady *in dubio pro libertate*.
50. Soud tak na základě shora uvedeného nemohl přisvědčit žalobní námitce, dle níž byl žalobce sankcionován na základě neexistující povinnosti.
51. Soud dále ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že žalobce povinnost stanovenou v § 12a odst. 1 písm. a) ZOS porušil. Spotřebiteli byla předkládána informace o slevě z částky, která neodráží reálný cenový vývoj v zákonem požadovaném období. Povinnou informaci o nejnižší ceně za posledních 30 dní totiž žalobce uvedl nejmenším, snadno přehlédnutelným písmem na samém okraji dolní části regálové etikety, zatímco nepovinné informace „AKCE“, údaj o ceně předcházející ceně před slevou a procentuální informaci o slevě uvedl dominantním a tučným písmem v horní části etikety. Referenční cena spolu s ostatními nepovinnými údaji byla prezentována nejednoznačně a nezřetelně, což mohlo být pro spotřebitele matoucí ohledně skutečné cenové výhody. Na výše uvedeném nic nemění ani to, že právní úprava neupravuje přesný způsob, jakým má být informace o nejnižší ceně za posledních 30 dní prezentována. Pouhá okolnost, že zákonodárce nestanovil konkrétní požadavky (např. nespecifikoval velikost písma, umístění sdělení, font nebo zarovnání textu), totiž nezbavuje žalobce povinnosti uvádět informace způsobem, který pro spotřebitele nebude matoucí. Je ostatně otázka, zda je vůbec myslitelná takto konkrétní a zároveň paušální úprava, která by byla způsobila těmto požadavkům smysluplně dostát (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2025, č. j. 10 As 261/2024-64, odst. 27).
52. V podrobnostech krajský soud odkazuje na napadená rozhodnutí, kde správní orgány podrobně hodnotily označení jednotlivých informací na regálových štítcích, a to samostatně i ve vzájemné souvislosti. Jejich závěry mají dostatečnou oporu ve spisovém materiálu (viz protokoly o kontrole, fotodokumentace).
53. Žalovanému nelze vytýkat, že k výkladu ustanovení § 12a ZOS využil Sdělení komise C/2021/9328 – Pokyny k výkladu a uplatňování článku 6a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli.

Ačkoli lze souhlasit se žalobcem, že tyto pokyny nejsou závazným pramenem práva, lze je jako výkladový nástroj vnitrostátní úpravy nepochybně použít. K tomuto krajský soud poukazuje na závěry vyjádřené například v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 110/2014-52 ze dne 23. 10. 2014, dle kterého: „*Podle konstantní judikatury Soudního dvora jsou veškeré orgány členského státu, včetně soudů, povinny při uplatňování vnitrostátního práva vykládat toto právo v souladu se zněním a účelem směrnice či jiného právního předpisu Evropské unie, k jejichž implementaci slouží (viz. např. rozsudky Soudního dvora ze dne 10. 4. 1984, von Colson a Kamann, 14/83, Recueil, s. 1891, bod 26, a ze dne 13. 11. 1990, Marleasing, C-106/89, Recueil, s. I-4135, bod 8, a také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 3/2007 - 83, publ. pod č. 1401/2007 Sb. NSS, a dostupný na www.nssoud.cz).*“

54. V návaznosti na výše prezentovaný rozsudek SDEU ze dne 26. 9. 2024 ve věci C-330/23 je nájisto postaveno, jakým způsobem má obchodník slevu z ceny prezentovat. Za těchto okolností není žalobcem navrhované položení předběžných otázek důvodné.

K námitce nenaplnění formální stránky přestupku

55. Dle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky, platí, že přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.
56. Krajský soud s odkazem na shora uvedené nemohl přisvědčit názoru žalobce, že v jeho případě došlo k nenaplnění formální stránky přestupku. V projednávané věci je totiž zřejmé, že žalobce porušil § 12a odst. 1 písm. a) ZOS, takže jeho jednání naplňuje znak protiprávnosti. Odkaz na komentářovou literaturu, který vychází z předpokladu absence znaku protiprávnosti, pak není případný.

K námitce nenaplnění materiální stránky přestupku

57. Materiální stránka přestupku je naplněna v případě, kdy jednání vykazuje určitou míru společenské nebezpečnosti ve vztahu k porušené povinnosti. Porušení právních povinností tedy musí být zároveň společensky škodlivé, aby se jednalo o přestupek.
58. Společenská škodlivost je v této věci dána tím, že žalobce svým protiprávním jednáním porušil společenský zájem chráněný § 12a ZOS, tj. pravdivě, srozumitelně a objektivně informovat spotřebitele o skutečné výhodnosti nabízené slevy.
59. Výše uvedené závěry jsou v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Z jeho rozsudku ze dne 18. 8. 2022, č. j. 10 As 410/2021-37, vyplývá, že materiální stránkou správního deliktu má smysl se blíže zabývat zejména v hraničních případech. Tedy za situace, kdy se k okolnostem jednání naplňujícího formální znaky skutkové podstaty přestupku přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Dále Nejvyššího správní soud vyslovil, že „*přesto, že jsou správní orgány povinny konkrétní společenskou nebezpečnost deliktu zkoumat, není zpravidla nutno, aby se jí explicitně zabývaly i při odůvodňování svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že materiální stránka správního deliktu je dána již naplněním skutkové podstaty deliktu. Až ve chvíli, kdy je z okolností případů jasné, že existují takové výjimečné skutečnosti, jejichž nezohlednění by vedlo k výsledku zjevně rozpornému s účelem a funkcí správního trestání (tedy ve chvíli, kdy konkrétní společenská nebezpečnost nedosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti), musí se intenzitou konkrétní společenské nebezpečnosti zabývat i v odůvodnění*“ (viz rozsudek ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011-62).

60. V nyní souzené věci nenastala situace, kdy by byly dány okolnosti, které vylučují, aby vytýkaným jednáním byly porušeny nebo ohroženy právem chráněné zájmy společnosti, resp. že by jednání žalobce nedosahovalo ani minimální hranice společenské nebezpečnosti.
61. Nelze označit za bagatelní, pokud spotřebitel není řádně informován o nejnižší ceně a v důsledku toho rovněž o poskytnuté slevě a může se tak domnívat, že poskytnutá sleva je výhodnější. V případě opačného závěru by se otevřel prostor pro umělé navyšování ceny a klamání spotřebitelů o výši poskytované slevy.
62. Žalovaný se s danou námitkou řádně vypořádal na str. 14 a 15 napadeného rozhodnutí.

K námitce případného zproštění odpovědnosti

63. Podle § 21 odst. 1 zákon o odpovědnosti za přestupky právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.
64. Krajský soud nesouhlasí se žalobcem, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil, jak předpokládá shora citované ustanovení zákona. Namítanou skutečnost žalobce neprokázal.
65. Za vynaložení potřebného úsilí za účelem zabránění vzniku přestupku nelze v žádném případě považovat aktivní poptávání na výkladové nejasnosti, ani účast na odborných debatách. Žalobce neuvádí ani nedokládá, že by ze strany správních orgánů obdržel výkladová pravidla, která by aprobovala konkrétní podobu cenovky (slevové komunikace). Naopak argumentace žalovaného, kterou žalobce nijak nezpochybňuje, svědčí o tom, že žalobce měl informace k výše předestřenému výkladu § 12a ZOS již v průběhu legislativního procesu. Byl to on, který následně nastavil slevy tak, že tomuto zákonnému ustanovení a výkladovým pravidlům odporovaly.

K námitce trvajícího přestupku

66. Podle § 8 zákona o přestupcích platí, že trvající přestupek je takový přestupek, jehož znakem je jednání pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu nebo jednání pachatele spočívající v udržování protiprávního stavu, který nebyl pachatelem vyvolán.
67. Jednání žalobce bylo jednorázovým úkonem spáchaným tím, že v jednotlivých případech jako prodávající neinformoval spotřebitele o nejnižší ceně v souladu s § 12a odst. 1 písm. a) ZOS. Tímto jednorázovým úkonem vyvolal protiprávní stav.
68. Ačkoli ve vymezení skutkové podstaty přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS, které se vztahuje nejen k porušení § 12a ZOS, ale i k porušení § 12 ZOS, je použit nedokonavý vid, je popisované jednání svým charakterem jednorázovým úkonem, u kterého není rozhodné, zda je protiprávní stav udržován. Tento závěr je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu – rozsudkem ze dne 7. 12. 2022, č. j. 2 Afs 30/2021-61, v němž je mj. vysloveno následující: „*Jak také uvedl již městský soud, je třeba přisvědčit stěžovateli, že gramatický výklad a užití nedokonavého slovesa ve skutkové podstatě deliktu není jediné určující kritérium pro posouzení jeho charakteru, nýbrž je třeba posoudit povahu a podstatu správního deliktu a zejména charakteristiku jeho objektivní stránky, kdy pro trvající správní delikt svědčí určitá míra trvalosti (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 3 As 205/2015-29).*“

69. Výše uvedený závěr nemůže být vyvrácen tvrzením žalobce, že jeho pochybení vycházejí z téhož systémového nastavení cenové komunikace slev, kterou neměnil. Žalobce nebyl uznán vinným ze systémového nastavení cenové komunikace, ale je mu vytýkáno, že v konkrétně uvedených případech poskytl spotřebiteli informaci o slevě z ceny výrobku v rozporu s § 12a odst. 1 písm. a) ZOS.
70. Současně z žaloby neplyne, jaký (příznivý) důsledek žalobce pro sebe dovozuje z toho, že by měl být přestupek podle jeho názoru posouzen jako trvající (kdy žalobce se fakticky dovolával přísnějšího posouzení povahy a závažnosti přestupku z hlediska § 38 písm. f) zákon o odpovědnosti za přestupky).
71. *K námitce ohledně průzkumu veřejného mínění*
72. V rámci daného žalobního bodu žalobce odkazoval na rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-210/96 a Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2022, č. j. 6 As 186/2021-28. Z nich shodně plyne, že vhodnost a potřebnost průzkumu veřejného mínění či vypracování znaleckého posudku je dána v situaci, kdy soudy členských států nejsou schopny bez důvodných pochybností posoudit, zda je konkrétní obchodní praktika podnikatele nekalá.
73. Výše uvedená situace však v dané věci nenastala. Nevznikly zde důvodné pochybnosti o tom, zda žalobce porušil ustanovení §12a odst. 1 písm. a) ZOS či nikoli. Výklad zákona byl jasný a informace uvedené žalobcem na regálových etiketách mohly uvést spotřebitele v omyl (viz výše). Na daných závěrech nic nemůže změnit názor určité skupiny spotřebitelů vyslovený v rámci zákaznického průzkumu.
74. Nadto ze zákaznického průzkumu není zřejmé, jakým způsobem byli zákazníci seznámeni s tím, co se myslí pojmem „původní cena, ze které se akce počítá“ nebo „běžná cena“ a s jinými zákonnými nároky na označování zboží.
75. Je tedy zřejmé, že žalobcem provedený zákaznický průzkum nemůže ovlivnit rozhodnutí ve věci. Krajský soud tedy nevyhověl návrhu na provedení důkazu ve formě průzkumu veřejného mínění týkajícího se názoru spotřebitelů na cenovou politiku prodejce.
76. Námitka, že se žalovaný nedostatečně nevypořádal se zákaznickým průzkumem je rovněž nedůvodná. Žalovaný se s k zákaznickému průzkumu vyjádřil v souvislosti s hodnocením zavedenosti cenové komunikace a podnětů spotřebitelů na straně 13 a 15 napadeného rozhodnutí.

K procesním vadám řízení

77. Žalobce namítá, že nebylo vedeno společné řízení, což by umožnilo uložit jedinou sankci dle absorpční zásady. Namítá, že již v odvolání navrhoval spojení všech souvisejících řízení. Žalobce dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017-62, namítá, že by ke společnému řízení měla být spojena řízení vedená před jinými místně příslušnými správními orgány, pokud jsou podobná z hlediska skutkového stavu, úzce spolu souvisejí a ze strany správních orgánů se jedná o koordinovanou akci. Žalobce také namítá, že vedení velkého množství řízení ho zatěžuje administrativně i ekonomicky, aniž by vedení společného řízení vylučoval jakýkoli legitimní důvod. Společné řízení by umožnilo dle absorpční zásady udělit žalobci jedinou sankci.
78. Krajský soud, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným ve výše zmíněném zrušujícím rozsudku č. j. 5 As 202/2025-41 (v němž je odkazováno na závěry

vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2025, č. j. 5 As 4/2025 – 33, ve kterém je řešena skutkově velmi obdobná situace), k tomu uvádí následující.

79. Podle § 41 odst. 1 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky „za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný.“ Z § 37 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že „při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky nebylo rozhodnuto ve společném řízení“.
80. Podle § 88 odst. 1 zákon o odpovědnosti za přestupky „pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení“.
81. Podle § 1 odst. 5 zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci (dále jen „zákon o ČOI“) „jako orgán prvního stupně rozhoduje ve správním řízení inspektorát příslušný podle své územní působnosti. O odvolání proti rozhodnutí inspektorátu rozhoduje ústřední inspektorát; v případech, kdy v prvním stupni rozhodl inspektorát podle věty první, je ústřední inspektorát příslušný též k vedení přezkumného řízení.“
82. Dle právní úpravy rozhodné pro danou věc platí, že pokud by správní orgán nevedl o více sbíhajících se přestupcích společné řízení, musel by dříve uložený trest zohlednit aplikací absorpční zásady dle § 37 písm. b) zákona o přestupcích. To ovšem připadá v úvahu pouze tam, kde společné řízení podle § 88 zákona přestupcích vedeno být mělo, avšak nebylo (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2025, č. j. 5 As 98/2022-51, bod 61). Taková situace však v dané věci nenastala, jak správně vyhodnotil žalovaný. Inspektorát nemohl vést společné řízení o sbíhajících se přestupcích žalobce mimo svoji místní příslušnost. Zákonná dikce – „příslušný též správní orgán“ – odkazuje totiž nejen na věcnou příslušnost, ale také na příslušnost místní.
83. Inspektorát tak v dané věci rozhodl „pouze“ o přestupcích spáchaných v souběhu v rámci jeho zákonem stanovené místní působnosti ve společném řízení podle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a uložil úhrnnou pokutu za nejprísněji trestný (nejzávažnější) přestupek, přičemž při určení její výše přihlédl k ostatním sbíhajícím se přestupkům. Postupem inspektorátu nedošlo k porušení absorpční zásady.
84. Žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017-62, se vztahuje k právní úpravě účinné před přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky. Dle uvedeného rozsudku i v případě, jestliže nedošlo ke spojení jednotlivých správních řízení o obdobných správních deliktech spáchaných v souběhu a týkajících se jedné konkrétní potraviny, stejného druhu a výrobce, do společného řízení dle § 140 správního řádu, ačkoli proto existovala procesní možnost a jevílo se to jako vhodné z pohledu zásady ekonomie, nejedná se o procesní pochybení. Trvá však povinnost správního orgánu aplikovat při ukládání pokuty absorpční zásadu a zohlednit pokuty dříve uložené sbíhajícími rozhodnutími, byť byla vydána jinými správními orgány v rámci její vlastní územní působnosti. Nejvyšší správní soud zde vycházel z toho, že správní orgány měly možnost ve věci vést společné řízení dle § 140 správního řádu („institut společného řízení lze v oblasti správního trestání chápat jako pouhou procesní cestu, která mimo jiné může vést k naplnění principu absorpce, nejde však o možnost jedinou“). S tím souvisí i právní názor Nejvyššího správního soudu vyložený v citovaném rozsudku č. j. 2 As 426/2017-62, podle

něhož v případě přestupků spáchaných v souběhu měla být při stanovení výše pokuty aplikována absorpční zásada zohledňující pokuty uložené předchozími sbíhajícími se rozhodnutími několika místně příslušných inspektorátů. Ve vztahu k nyní projednávané věci je pravomoc inspektorátů obsažena v § 1 odst. 5 zákona o ČOI. Jednotlivé inspektoráty coby správní orgány prvního stupně rozhodují o přestupcích v rámci své územní působnosti. Nelze se tudíž úspěšně dovolávat aplikace absorpční zásady vůči přestupkům, k jejichž projednání je místně příslušný jiný správní orgán.

85. Na posuzování porušení zákonem stanovených povinností s ohledem na územní působnost správních orgánů nemění nic ani skutečnost, že žalobce nastavil slevovou komunikaci centrálně. Jelikož jednotlivé inspektoráty žalované rozhodují o přestupcích v rámci své územní působnosti, nelze se dovolávat ani porušení zásady *ne bis in idem* (zákaz dvojího trestání) v případě, kdy bylo zahájeno další správní řízení o porušení povinnosti podle § 12a ZOS poté, co již byl žalobce shledán vinným z porušení stejné povinnosti jiným inspektorátem žalovaného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2025, č. j. 10 As 260/2024-95, bod 19).
86. Žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval také na žalobcem namítanou možnost atrakce či delegace, k tomuto postupu však neshledal důvody a odkázal na své dřívější sdělení k otázce atrakce a delegace. Dále uvedl, že vedení správního řízení tím inspektorátem, v jehož územním obvodu byla při kontrolách na provozovnách určitého prodávajícího shledána pochybení, je běžnou praxí. K delegaci ani k atrakci v takových případech nedochází. Takový způsob vypořádání odvolací námitky žalobce, která se týkala delegace, popř. atrakce, považuje krajský soud za dostatečné, a to s ohledem na výše uvedené závěry ohledně vedení společného řízení.

K námitce ohledně nepřiměřené výše pokuty

87. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. platí, že „rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.“
88. K moderaci sankce je nutné přistupovat spíše zdrženlivě a aktivovat ji až v případech zjevné nepřiměřenosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2024, č. j. 7 As 18/2024-68).
89. Správní orgány se odůvodněním pokuty podrobně zabývaly (inspektorát na str. 33 až 37 prvostupňového rozhodnutí a žalovaný na str. 17 až 19 napadeného rozhodnutí), přičemž zohlednily relevantní kritéria pro výši trestu podle § 37 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky. Úvahy správních orgánů jsou podle krajského soudu srozumitelné, racionální a logické a správní orgány nevybočily z mezí správního uvážení a ani jej nezneužily. Výše uložené pokuty odpovídá závažnosti spáchaných přestupků včetně jejich společenské nebezpečnosti.
90. Za přestupek podle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS je možné uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč [§ 24 odst. 19 písm. e) uvedeného zákona]. Inspektorát uložil žalobci pokutu ve výši 400 000 Kč (8 % z maximální výše pokuty), tj. při dolní hranici zákonného rozmezí. Již jen z tohoto důvodu nelze uloženou pokutu považovat za zjevně nepřiměřenou.

91. Žalobce v podané žalobě uvedl následující konkrétní skutečnosti, pro které spatřuje uloženou pokutu za nepřiměřenou: Je nejednoznačné, zda závazné právní předpisy skutečně ukládají povinnosti, za jejichž nesplnění žalovaný žalobce sankcionuje. Cenová komunikace žalobce není způsobila klamat spotřebitele. Žalovaný neposkytl žalobci potřebnou součinnost k přenastavení cenové komunikace s ohledem na nově zavedenou povinnost uvádět informace o nejnižší ceně. Jelikož krajský soud dané námitky vyhodnotil jako nedůvodné (viz výše), žalobcem tvrzené skutečnosti nemohou mít vliv na výši stanovené pokuty.
92. Dále žalobce namítal, že pokuta je nepřiměřená, neboť povinnost uvádět informace o nejnižší ceně byla do právního řádu zavedena s nepřiměřeně krátkou legisvakantní lhůtou. K tomu krajský soud uvádí, že žalobce odpovídá za řádný výkon povinností daných mu zákonem. Nadto správní orgány při ukládání pokuty hodnotily jako polehčující okolnost to, že povinnost podle § 12a ZOS byla v době kontrol v účinnosti relativně krátkou dobu (viz str. 17 napadeného rozhodnutí). Žalobcem tvrzená skutečnost nezakládá důvod ke snížení sankce pro zjevnou nepřiměřenost.
93. Žalobce namítal, že mu nelze klást k tíži, že údajné porušení § 12a ZOS bylo zjištěno v rámci 5 kontrol. Daná námitka není důvodná. Ve vztahu k přestupkům podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o odpovědnosti za přestupky bylo jako přitěžující okolnost hodnoceno, že k nim došlo při celkem 16 kontrolách a u značného počtu výrobků – celkem 212 druhů výrobků (viz str. 17 napadeného rozhodnutí). Rozsah vadného informování spotřebitelů, a tudíž i počet dotčených výrobků, vypovídají o závažnosti přestupku. Velký počet výrobků, u nichž žalobce nesprávně informoval o ceně, byl správně zohledněn jako přitěžující okolnost.
94. Žalobce také namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil centrální nastavení cenové komunikace jako přitěžující okolnost. Žalobce však při centrálním nastavení komunikace jednal v dobré víře, že postupuje v souladu s právními předpisy. Nemohl předvídat, že žalovaný bude zastávat extenzivní výklad ZOS a dovozovat dodatečnou povinnost žalobce a sankcionovat její nesplnění.
95. K tomu krajský soud uvádí, že centrální nastavení cenové komunikace žalovaný nehodnotil jako přitěžující okolnost. Žalobce ani nemohl jednat v dobré víře. Netvrdí a neodkládá, že by se mu dostalo ujištění, že zamýšlené nastavení cenové komunikace bude v souladu s § 12a ZOS. Naopak muselo mu být zřejmé, že jeho nastavení slev bude odporovat výkladu § 12a ZOS, který již v průběhu legislativního procesu správní orgány zastávaly a se kterým žalobce seznámily. Jak krajský soud zmínil výše, tento výklad je správný. Žalovaný se nedopustil extenzivního dovozování povinnosti žalobce.
96. Na základě uvedených skutečností neshledal soud jakýkoliv důvod pro to, aby uloženou pokutu snížil.
- K nedostatečnému odůvodnění rozhodnutí*
97. Krajský soud neshledal žádnou z uplatněných žalobních námitek důvodnou. Současně mu v přezkumu těchto námitek nebránil obsah napadeného ani prvoinstančního rozhodnutí.
- K návrhu na přerušování řízení*
98. Závěrem krajský soud uvádí, že nevyhověl žádosti žalobce o přerušování řízení ve smyslu ustanovení § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s., dle kterého „předseda senátu řízení usnesením může přerušit, jestliže zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé [...]“.

99. Krajský soud v dané věci nepokládá za vhodné přerušovat řízení. Ostatně § 48 odst. 3 s. ř. s. soudu ponechává k úvaze, zda řízení přeruší, nejde o důvod pro obligatorní přerušování řízení.
100. Soud považuje argumentaci žalobce za nesprávnou, přičemž vychází i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. V dané věci neshledal důvod, aby se od závěrů Nejvyššího správního soudu odchýlil.
101. Krajský soud proto rozhodl v dané věci, aniž by řízení přerušoval. Dodává, že ačkoli žalobce podal ústavní stížnost ve věci, která se týkala obdobných právních otázek (aplikace § 12a ZOS a zásady absorpce), nejde o totožné soudní řízení. Dále krajský soud v nynější věci není soudem posledního stupně. Tyto skutečnosti posilují důvod, aby soud nynější věc rozhodl bez vyčkání na výsledek řízení před Ústavním soudem.

VI. Závěr a náklady řízení

102. Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, proto ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
103. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti. Totéž platí pro náklady za řízení před Nejvyšším správním soudem. Žalovanému nelze přiznat právo na náhradu nákladů řízení (nepřesáhly rámec jeho běžné úřední činnosti) a soudní poplatek za podání kasační stížnosti žalovaný neplatil.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. 1. 2026

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu